

Obrires la mà i una pedra adolorida
s'hi va posar.

Portava en ella el foc extingit,
l'esbatec d'un estel moribund,

la salvatgia
de creuar l'obscuritat de l'espai,

el nom desfigurat de la mort.

Obria i tancava les mans, arreplegava del corrent de l'univers fragments escampats en les corredisses del temps. Em cobria amb els dits els buits que m'havien perforat.

M'omplia amb matèria d'oblit les llacunes del cos.

Fluïa, fluïa sense entrebancs.

En l'espai clos de l'ull dolçament lliscava el sol i la llàgrima.

Cavar uns ulls al rostre, foradar la pedra solitària.
Cavar sense aturall.

L'erosió incessant
perfora
l'esfera cremadissa,
traspassa les conques buides dels cossos.

I voldràs cercar
l'ull inesgotable. Voldràs imitar-ne la llum.

Reflectida, la nit creua la retina d'una vora a l'altra.
Puc escorcollar els forats de les pupil·les, penetrar-me
pel raig estès de la mirada. Endins, convertiré els ulls
en aigua; lliscaré mullada pel camí ondulat. Més endin-
ta la llum cerca l'animal en flames.

No era cap amunt que havíem de buscar el cel.

El fred consumeix la pedra:
tremola, invisible, fins que exhaureix
el secret de la vida.

Tu també t'has quedat immòbil
atrapada, eixarreïda
entre les fenelles de la matèria
i ja ningú no et veu;

en la dansa extàtica dels atrapats,
un crit esberla

la pell tibant que t'encarcera.